

Sygn. akt **II AKa 59/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Janusz Jaromin (spr.)
Sędziowie:	SA Piotr Brodniak SA Stanisław Kucharczyk
Protokolant:	st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gorzowie Wielkopolskim Moniki Pyklińskiej

po rozpoznaniu w dniach 10 maja, 4 października 2018 r. i 14 marca 2019 r. sprawy

D. S.

oskarżonego z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.

z dnia 29 listopada 2017 r., sygn. akt II K 146/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) w punkcie III części dyspozytywnej wyroku ustala wartość samochodu marki N. model (...) na kwotę 28.100 (dwadzieścia osiem tysięcy sto) złotych,

2) w punkcie V części dyspozytywnej wyroku obowiązek naprawienia szkody ustala na kwotę 282.780,50 (dwieście osiemdziesiąt dwa tysiące siedemset osiemdziesiąt, 50/100) złotych,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze oraz opłaty za drugą instancję.

SSA Piotr Brodniak SSA Janusz Jaromin SSA Stanisław Kucharczyk

Sygn. akt II AKa 59/18

UZASADNIENIE

D. S., został oskarżony o to, że:

I. w okresie października 2014 r. do 01 sierpnia 2015 r. w G. i W. przywłaszczył sobie powierzone mienie w postaci agregatów prądotwórczych: 1/prod. H. C., (...) wartości 235.000,00 PLN, 2/J. prod. 1994, nr 146 wartości 41.970,00 PLN; szaf sterowniczych: 1/obudowy L.. wartości 1.170,00 PLN 2/z automatycznym synchronizatorem R. A. wartości 1.685,00 PLN, 3/z modułem S. (...), (...) 2006, (...) -H-50/1 – 2 sztuki wartości 625,00 PLN każda, 4/S. obudowa z modułami – 9 sztuk o wartości łącznej 67.905,00 PLN i samochodu N. (...) numer VIN (...) wartości 30.000,00 PLN o łącznej wartości 378.980,00 PLN na szkodę R. K., które to następnie częściowo zezłomował, a samochód N. (...) sprzedał S. S. za kwotę 20.000,00 PLN, nie rozliczając się z uzyskanych pieniędzy z pokrzywdzonym

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

II. w okresie lipca 2015 r. do 01 sierpnia 2015 r. w G. i W. w celu użycia za autentyczny podrobił na upoważnieniu do sprzedaży samochodu N. (...) numer VIN (...) z dnia 01.07.2015 r. podpis R. K., którym to następnie dokumentem posłużył się w trakcie zawierania w dniu 01.08.2015 r. umowy sprzedaży tego pojazdu S. S.

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2017 roku, Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp:

I. Oskarżonego D. S. uznał za winnego, tego że w okresie od 6 października 2014 r. do 22 października 2014 r. w G. przywłaszczył powierzone mu przez R. K. mienie stanowiące własność (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. w postaci obudowy szafy sterowniczej marki L. wartości nie mniejszej niż 1.170 (tysiąc sto siedemdziesiąt) zł, szafy sterowniczej z automatycznym synchronizatorem marki R. (...) wartości nie mniejszej niż 1.685 (tysiąc sześćset osiemdziesiąt pięć) zł, dwóch szaf sterowniczych marki S. z modułami B. 300 (...), (...) 2006, (...) -H-50/1 wartości nie mniejszej niż 625 (sześćset dwadzieścia pięć) zł każda, dwóch szaf sterowniczych marki S. z dwoma modułami wartości nie mniejszej niż 14.940 (czternaście tysięcy dziewięćset czterdzieści) zł każda oraz szafy sterowniczej marki S. z pięcioma modułami wartości nie mniejszej niż 38.025 (trzydzieści osiem tysięcy dwadzieścia pięć) zł, tj. mienie o wartości łącznej co najmniej 67.905 (sześćdziesiąt siedem tysięcy dziewięćset pięć) zł, w ten sposób, że wbrew woli ich dysponenta zezłomował te przedmioty, a uzyskanych ze sprzedaży złomu pieniędzy nie zwrócił pokrzywdzonej lub innej upoważnionej osobie, czym działał na szkodę ww. spółki, tj. czynu z art. 284. § 2. k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Oskarżonego D. S. uznał za winnego, tego że w bliżej nieustalonym okresie roku 2015 r., nie dalej jak do dnia 18 maja 2015 r. w G. przywłaszczył powierzone mu mienie stanowiące własność R. K. w postaci agregatu prądotwórczego produkcji Zakładów (...), model (...), rok produkcji 1983, wartości nie mniejszej niż 144.805,50 (sto czterdzieści cztery tysiące osiemset pięć) zł i agregatu prądotwórczego produkcji J., nr 146, rok produkcji 1994, wartości nie mniejszej niż 41.970 (czterdzieści jeden tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt) zł, tj. mienie o wartości łącznej co najmniej 186.775,50 (sto osiemdziesiąt sześć tysięcy siedemset siedemdziesiąt pięć i pięćdziesiąt) zł, w ten sposób że wbrew woli ich dysponenta zezłomował te przedmioty, a uzyskanych ze sprzedaży złomu pieniędzy nie zwrócił R. K., czym działał na szkodę ww. pokrzywdzonego, tj. występku z art. 284. § 2. k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności.

III. Oskarżonego D. S. uznał za winnego, tego że działając z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu w okresie od lipca 2015 r. do końca sierpnia 2015 r. w miejscowościach G. i W. przywłaszczył powierzone mu mienie stanowiące własność R. K. w postaci samochodu marki N. model (...), numer VIN (...) wartości 30.000 (trzydzieści tysięcy) zł, w ten sposób że w pierwszej kolejności w celu użycia za autentyczny dokumentu w postaci upoważnienia do sprzedaży ww. samochodu podrobił na nim podpis R. K., a następnie tak przerobionym dokumentem posłużył się w trakcie zawierania umowy sprzedaży tego pojazdu, datowanej na dzień 1 sierpnia 2015 r., S. S., czego dokonał wbrew woli jego właściciela i uzyskanych tak pieniędzy nie zwrócił pokrzywdzonemu, czym działał na jego szkodę, tj. występku z art. 284. § 2. k.k. w zw. z art. 270. § 1. k.k. w zw. z art. 11. § 2. k.k. w zw. z art. 12. k.k. i za to na podstawie art. 284. § 2. k.k. w zw. z art. 11. § 3. k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Na podstawie art. 85. § 1. i 2. k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego D. S. kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

V. Na podstawie art. 46. § 1. k.k. orzekł wobec oskarżonego D. S. obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz R. K. kwoty 284.680,50 (dwieście osiemdziesiąt cztery tysiące sześćset osiemdziesiąt i pięćdziesiąt) zł.

VI. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego D. S. z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości, obciążając nimi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca oskarżonego, który wydanemu rozstrzygnięciu zarzucił:

„I. rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. oraz 410 k.p.k. przez dokonanie całkowicie dowolnej, wybiórczej i tendencyjnej oceny materiału dowodowego, prowadzącej do bezkrytycznego:

- przyjęcia mniej korzystnych dla oskarżonego wariantów z opinii biegłego, choć z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków w szczególności świadka P. L. wynika, że warunki przechowywania maszyn i urządzeń jeszcze w M. nie były prawidłowe i sprzęt ulegał degradacji, z zeznań świadka M. Ś. wynika, że już w chwili przewiezienia w okolice G. choć w tym zakresie nie można czynić ustaleń wpływających na zakres jego odpowiedzialności karnej skoro przestępcze działanie miało nastąpić dopiero później, z chwilą powzięcia decyzji o rozporządzeniu rzeczami (sprzedaży na złom), a ewentualne nieprawidłowe wykonywanie umowy przechowania podlega ocenie wyłącznie przez przyzmat prawa cywilnego,

- przyjęcie, że urządzenia były kompletne i sprawne technicznie choć nigdy nie były przez pokrzywdzonego uruchomione, a w miejscu ich przechowywania w M. dochodziło do włamań.

- dowolne przyjęcie wartości pojazdu N. (...), w sposób sprzeczny z ustaleniami biegłego i niekorzystne dla oskarżonego, a w konsekwencji przyjęciu wartości maszyn i urządzeń wedle wariantu opinii biegłego niekorzystnej dla oskarżonego.

II. obrazę art. 202 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt. 2 i 4 k.p.k. wobec oddalenia wniosku obrońcy o przeprowadzenie dowodu z opinii psychiatrycznej na okoliczność zdolności oskarżonego do udziału w procesie oraz poczytalności tempore criminis, choć kontakt obrońcy z oskarżonym był w toku procesu utrudniony, a jak się okazało oskarżony w czasie postępowania był poddawany farmakoterapii z powodu zaburzeń natury psychicznej.

III. obrazę art.46 § 1 k.k. poprzez orzeczenie obowiązku naprawienia części szkody na rzecz osoby nieuprawnionej".

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o przyjęcie, że oskarżony dopuścił się czynu w stosunku do maszyn i urządzeń wymienionych w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku o nieustalonej wartości, nie mniejszej niż wartość złomowa maszyn i urządzeń oraz stosowne złagodzenie kary oskarżonemu, przyjęcie, że oskarżony dopuścił się czynu opisanego w pkt III części dyspozytywnej wyroku w stosunku do pojazdu o wartości 28.100 zł oraz stosowne złagodzenie kary oskarżonemu. Nadto skarżący wniósł o wymierzenie kary łącznej w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności oraz warunkowe zawieszenie jej wykonania na okres 2 lat próby, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego zasługiwała częściowo na uwzględnienie, a mianowicie w części dotyczącej wartości pojazdu N. model (...), natomiast w pozostałym zakresie, to stanowisko Sądu Okręgowego należy uznać za prawidłowe.

Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku dowodzi, że Sąd Okręgowy dokonał szczegółowej analizy wyjaśnień oskarżonego oraz materiału dowodowego, odnosząc się do wszystkich okoliczności, mogących mieć znaczenie dla ustalenia odpowiedzialności oskarżonego w zakresie przypisanych mu przestępstw. Zgodnie zaś z zasadą swobodnej oceny dowodów, organ procesowy ocenia dowody i wyciąga z nich wnioski według wewnętrznego

przekonania, nieskrępowanego regułami prawnymi. Zasada swobodnej oceny dowodów nie oznacza jednak, iż ocena ta ma charakter dowolny, albowiem sąd powinien wyjaśnić, w jaki sposób dowody ocenił i dlaczego wyciągnął z nich takie, a nie inne wnioski dotyczące konkretnych ustaleń faktycznych. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niemożności przypisania tej cechy innym dowodom, pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wówczas, gdy jest ono poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy główniej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.), z uwzględnieniem zasady prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.), a także, gdy jednocześnie jest wyczerpująco oraz logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Niemniej, procedując w niniejszej sprawie Sąd meriti o ile w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, to jednak na ich podstawie jedynie częściowo poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, a w konsekwencji dokonał błędnych ustaleń w zakresie ustalenia wartości pojazdu N. model (...) numer VIN (...), a co miało również wpływ na wysokość obowiązku naprawienia szkody, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż materiał dowodowy uzyskany przez Sąd orzekający nie uzasadnia bowiem ustalenia, iż wartość spornego pojazdu winna zostać ustalona na kwotę 30.000 zł. Tego rodzaju postąpienie przez Sąd I instancji, w ocenie Sądu Apelacyjnego w świetle opinii technicznej z dnia 26 kwietnia 2017 r. biegłego Z. K. nie podlega akceptacji. Jak wynika bowiem z przywołanej opinii, biegły po dokonaniu oględzin pojazdu N. model (...) mając w polu widzenia wyposażenie oraz przystosowanie do udziału w zawodach terenowych oraz biorąc pod uwagę przede wszystkim jednostkę napędową, elementy przeniesienia napędu, niska awaryjność i wysoką wytrzymałość mechaniczną, uwarunkowania samego pojazdu umożliwiające przygotowanie samochodu do motorowych zawodów terenowych, zamontowanie dodatkowego wyposażenia i przeprowadzenia modyfikacji, a co znacząco wpłynęło do wzrost wartości pojazdu ustalił, iż średnia wartość rynkowa pojazdu wynosi 28.100 zł. Powyższa opinia jest ze wszech miar prawidłowa, co więcej Sąd orzekający na stronie 11 uzasadnienia przyznał jej walor wiarygodności, co w konsekwencji winno mieć to przełożenie na ustalenie wartości przywłaszczonego przez oskarżonego mienia. Zatem nie ma podstaw do tego, aby wskazaną wartość pojazdu uznać za nieprawidłową. Wskazania Sądu rozstrzygającego, iż na ustalenie wartości pojazdu miały decydować twierdzenia pokrzywdzonego w zakresie jej wysokości nie mogą się ostać. Tym samym, Sąd odwoławczy dzieląc w tym zakresie zarzuty apelującego zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż ustalił wartość samochodu pojazdu marki N. model (...) na kwotę 28.100 zł.

Sąd Okręgowy natomiast poczynił prawidłowe ustalenia w zakresie wartości maszyn i urządzeń, których przywłaszczenia dokonał D. S.. Słusznie bowiem, co zresztą w sposób jasny i rzetelny Sąd I instancji uzasadnił na stronie 10 uzasadnienia, zostało ustalone, iż w zakresie wartości obudowy szafy sterowniczej marki L., szafy sterowniczej z automatycznym synchronizatorem marki (...), dwóch szaf sterowniczych marki S.z modułami (...) (...), (...) 2006, (...) -H-50/1, dwóch szaf sterowniczych marki S.z dwoma modułami, szafy sterowniczej marki S.z pięcioma modułami, a nadto agregatu prądotwórczego produkcji Zakładów (...), model (...), rok produkcji 1983 i agregatu prądotwórczego produkcji J., nr 146, rok produkcji 1994, kluczowym materiałem dowodowym jest opinia biegłego rzeczoznawcy z dziedziny mechaniki-maszyn T. B. z dnia 18 maja 2017 r., która została przez wymienionego potwierdzona w uzupełniających ustnych opiniach na rozprawach w dniu 3 lipca 2017 r. oraz 17 listopada 2017 r. Sąd Apelacyjny dostrzega, iż apelujący uznaje, iż opinia wydana przez biegłą A. K. wydaną na potrzeby postępowania egzekucyjnego byłaby korzystniejsza dla oceny wartości spornych maszyn i urządzeń, niemniej słusznie Sąd a quo doszedł do wniosków, iż opinia biegłego T. B., mająca również w polu widzenia zeznania P. L. (2) jest tą, na podstawie której Sąd I instancji mógł poczynić prawidłowe ustalenia faktyczne, co do spornych wartości. Co ważne, Sąd Okręgowy miał w polu widzenia, iż opinia biegłego wydana została na podstawie założeń biegłego w zakresie kompletności szaf sterowniczych i agregatorów oraz faktem, iż urządzenia były elementem wspólnej instalacji i jako takie mogły być warte nawet więcej, a czego nie mógł ustalić z uwagi na brak możliwości weryfikacji ich stanu technicznego. Co więcej, jak wynika z uzupełniającej ustnej opinii biegłego złożonej przed Sądem Okręgowym w dniu 17 listopada 2017 r., biegły podał, iż przy założeniu, iż urządzenia były serwisowane ich wartość byłaby taka, jaka została wskazana w opinii pisemnej (k. 614). Nie można bowiem tracić z pola widzenia depozycji świadka P. L. (2), a którym na stronie 10 Sąd orzekający przyznał walor wiarygodności. To bowiem świadek wskazał okoliczności zakupu szaf sterujących oraz spornych agregatów. Świadek zeznał „(...) Było wiadomo, że te urządzenia nie pracowały przez

pewien czas, ale mimo to cały czas były serwisowane. Była tam ekipa, która się tym tam zajmowała" (k. 584). W tym miejscu, w opozycji do twierdzeń apelującego, a który powołuje się na opinię i zeznania biegłej A. K. wskazać należy, iż ów biegła przecieŜ wskazała w uzupełniającej ustnej opinii, iż właŝnie przy ustaleniach wartoŝci urzãdzeŋ nie brała pod uwagę informacji o serwisowaniu urzãdzeŋ, co wiêcej nie była w stanie podać, czy były one serwisowane. Dalej, biegła wydając opinię nie miała wiedzy o tym, kto wczeŝniej uŜytkował sporne urzãdzenia oraz skąd pochodziły (k. 547-548). Nie ulega bowiem wãtpliwoŝci, iż ŝlusznie Sãd meriti postãpił i uzupełnił materiał dowodowy o opinię przedstawionã przez biegłego T. B., bowiem - w szczególnoŝci opinia ustna - została wydana na podstawie zarówno ustaleŋ i informacji poczynionych przez biegłego, ale co waŝkie majãca na uwadze treŝc zeznaŋ ŝwiadka P. L. (2).

Tym samym, zarzuty skarŝącego pod adresem opinii biegłego T. B. nie mogã siê ostać. W tym miejscu wskazać naleŝy, ŝe opinia biegłego jest niepełna, jeŝeli nie udziela odpowiedzi na wszystkie postawione mu pytania, na które zgodnie z zakresem posiadanych wiadomoŝci specjalnych i udostępnionych mu materiałóW dowodowych moŝe on udzielić odpowiedzi, albo jeŝeli nie uwzględnia wszystkich okolicznoŝci istotnych dla rozstrzygnięcia badanej kwestii, albo teŝ nie zawiera uzasadnienia wyrażonych ocen oraz poglądóW. Opinia biegłego jest niejasna, jeŝeli jej sformułowanie nie pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądóW, a takŝe sposobu dochodzenia do nich, albo jeŝeli zawiera wewnętrzne sprzecznoŝci, czy posługuje siê nielogicznymi argumentami (por. wyrok Sãdu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 maja 2015 r., II AKa 64/15, KZS 2015/7-8/61). Opinie złożone w niniejszym postępowaniu przez biegłego T. B. w przekonaniu Sãdu odwoławczego sã pełne, jasne i spójne i doprowadziły Sãd rozstrzygajãcy do zasadnych wnioskóW w kwestii wartoŝci przedmiotowych urzãdzeŋ. Zarówno opinia pisemna, jak i uzupełniajãce opinie ustne nie pozostawia wãtpliwoŝci w jaki sposób biegły ustalił sporne wartoŝci. Naleŝy mieć w polu widzenia okolicznoŝc, iż biegły podkreŝlał trudnoŝci w oszacowaniu wartoŝci jednoczeŝnie podkreŝlajãc, co zawaŝyło na wnioskach dotyczãcych wycen. Opinia ta jest dla Sãdu odwoławczego przekonywujãca, natomiast przeciwnie wnioski skarŝącego, oparte na twierdzeniach, iż opinia biegłej A. K. spełnia oczekiwania apelującego, naleŝy uznać za chybione. Kwestionowanie dowodu z opinii biegłych bezsprzecznie wymaga od Sãdu, bãdŝ stron, wykazania, ŝe była ona oparta na błędnych przesłankach, bãdŝ nie odpowiada aktualnemu stanowi wiedzy w danej dziedzinie lub teŝ jest sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania. Procedura karna nie daje ani organowi procesowemu ani stronom prawa do jednostronnego, arbitralnego zdyskwalifikowania opinii biegłego bez wykazania, ŝe jest ona niepełna lub niejasna albo została sporządzona nierzetelnie (por. wyrok Sãdu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2016 r., II AKa 108/16, LEX nr 2171291). Rekapitułujãc, ŝadne tego rodzaju uchybienia nie zostały przez skarŝącego wskazane.

Przechodząc do kontrargumentu dotyczãcego stanu urzãdzeŋ i ewentualnej dewastacji po przewiezieniu ich przez oskarŝonego na teren jego gospodarstwa wskazać naleŝy, iż twierdzenia apelującego nie mogã siê ostać. Nie ulega bowiem wãtpliwoŝci, a co ŝlusznie ustalił Sãd Okręgowy na stronie 10-11 uzasadnienia, iż sporne urzãdzenia w chwili przywãszczenia przez D. S. były w stanie, który pozwalał na ocenę ich stanu technicznego. Za ŝluszne w tym zakresie Sãd meriti uznał zeznania ŝwiadkóW P. L. (2) (właŝciela urzãdzeŋ przed przeniesieniem wãŝnoŝci na pokrzywdzonego) oraz pokrzywdzonego R. K.. Na uwagę zasługujã zeznania tego ostatniego, który przed sãdem zeznał, iż „samodzielnie wielokrotnie sprawdzałem kompletnoŝc tych urzãdzeŋ, zwaŝcza gdy przejmowałem te pomieszczenia oraz urzãdzenia od spółki (...), poniewaŝ w tych obiektach zdarzały siê kradzieŝe. Była wynajęta firma (...) do ich ochrony, jak i założyłem tam instalacjã alarmowã" (k.549). Co wiêcej, z depozycji ŝwiadka I. S. wynika „(...)To stało na takim placu na wsi. Tam nie było zadaszenia, była goła ziemia. Nie było tam betonu, było coŝ innego. (...). Nie było teŝ ŝadnej ochrony" (k.553-554). Trafnie nadto Sãd rozstrzygajãcy w tym zakresie odnióŝ siê do zeznaŋ biegłej A. K., która wydając opinię w marcu 2014 r. wskazała, iż o ile nie uruchamiała urzãdzeŋ, to jednak wskazała, iż nie zauwaŝyła w nich uszkodzeŋ ani ubytkóW, co ŝlusznie zauwaŝył Sãd meriti. Odnosząc siê natomiast do twierdzeŋ apelującego, który w tej kwestii powołuje siê na zeznania P. L. (2) z dnia 16 paŝdziernika 2017 r., to skarŝący ma w polu widzenia fragment treŝci zeznaŋ, które jego zdaniem sã korzystne dla oskarŝonego, zaŝ pomija cała treŝc złożonych przez wymienionego zeznaŋ. W ŝwietle wskazanych zeznaŋ, nie ulega wãtpliwoŝci, iż na terenie firmy ŝwiadka dokonywano włamaŋ i w zwiãzku z tym ŝwiadek posiadał ekipę, która chroniła teren. Równieŝ, ŝwiadek wskazuje, iż z jego terenu dokonywano kradzieŝy samochodóW tam stojãcych, o czym zgłóŝił Policji. Niemniej, skarŝący zdaje siê celowo pomija, iż zarówno ŝwiadek P. L. (2), jak i pokrzywdzony w sposób spójny zeznali, iż na terenie były osoby celem ochrony przedmiotóW tam złożonych. Co wiêcej, to właŝnie w obawie o dokonanie kradzieŝy i rozszabrowanie

pokrzywdzony zabezpieczył teren. Te ustalenia, zdaniem Sądu ad quem trafnie doprowadziły Sąd meriti do wniosków w zakresie stanu urządzeń po przetransportowaniu ich przez oskarżonego, zaś twierdzenia apelującego stanowią li tylko polemikę z zaskarżonym orzeczeniem.

W ocenie Sądu Apelacyjnego za nie trafne należy uznać twierdzenia skarżącego w zakresie ustaleń Sądu I instancji w zakresie własności przedmiotowych urządzeń. Materiał dowodowy, a w szczególności dokumentarny trafnie doprowadził Sąd orzekający do wniosków, iż właścicielem, a co za tym idzie osobą pokrzywdzoną przestępstwem jest R. K.. W pierwszej kolejności Sąd odwoławczy odsyła apelującego do treści protokołu Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników oraz Uchwały nr 1 z dnia 8 września 2014 r., gdzie w pkt V ustalono o zwrocie R. K. kwoty 5.000,000 zł pomniejszona o 2.700,00 zł – tj. o wartość zabudowanej nieruchomości w M. oraz agregatów prądotwórczych wraz z szafami sterującymi. I w tym celu została podjęta Uchwała o zamianie świadczenia pieniężnego na świadczenie rzeczowe tj. przeniesienia własności. Biorąc zaś pod uwagę treść aktu notarialnego Repertorium A numer (...) z dnia 19 grudnia 2014 r. pkt 3 ppkt 3 (k.57-61) jednoznacznie wynika, iż Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników jednomyślnie postanawia o zmianie świadczenia pieniężnego w wysokości 2.700,000 zł, które stanowi zwrot dopłat dla R. K. na świadczenia rzeczowe polegające na przeniesieniu na jego własność między innymi rzeczy ruchomych zakupionych przez (...) Sp. z o.o. dwóch agregatów prądotwórczych wraz z szafami sterującymi, o wartości 620.000 zł. Tym samym, Sąd II instancji zarzut apelacji w tym zakresie uznaje za chybiony, zaś ustalenia Sądu I instancji za trafne.

W związku z zarzutem apelującego obraży art. 202 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt. 2 i 4 k.p.k., Sąd Apelacyjny zauważa, iż obraza art. 170 § 1 k.p.k. może nastąpić tylko wówczas, gdyby Sąd Okręgowy nie rozpoznał w ogóle zgłoszonego przez stronę wniosku dowodowego, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca, bowiem Sąd I instancji wniosek obrońcy oddalił na rozprawie w dniu 2 marca 2017 r.. Co więcej, tematyka zarzutu w zakresie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego w postaci przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych psychiatrów została już wyczerpana w toku postępowania odwoławczego, albowiem Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 4 października 2018 r. uwzględnił wniosek obrońcy i dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłych psychiatrów na okoliczność stanu poczytalności oskarżonego w chwili czynu oraz zdolności oskarżonego do udziału w procesie na etapie przed Sądem Okręgowym. W pisemnej opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 14 grudnia 2018 r., biegli we wnioskach końcowych wskazali, iż u opiniowanego D. S. aktualnie, jak i w okresie krytycznym nie rozpoznali upośledzenia umysłowego ani choroby psychicznej. Dalej wskazali, iż tempore criminis miał on zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem, również w czasie postępowania poczytalność opiniowanego nie budzi zastrzeżeń. Nie wymaga on pobytu ani leczenia w oddziale psychiatrycznym oraz podali, iż oskarżony może brać udział w toczącym się postępowaniu i stawać przed Sądem. Stan zdrowia psychicznego pozwala D. S. na prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny. Tym samym, Sąd ad quem, uzupełnił postępowanie dowodowe o opinię sądowo-psychiatryczną, zgodnie z żądaniem apelującego.

W związku ze zmianą dotyczącą ustalenia wartości pojazdu marki N. model (...) koniecznym było dokonanie zmian w zaskarżonym orzeczeniu w zakresie obowiązku naprawienia szkody. Biorąc powyższe pod uwagę, obowiązek naprawienia szkody winien obejmować równowartość rzeczywistej szkody wynikłej bezpośrednio z przestępstw popełnionych na szkodę R. K.. W niniejszej sprawie wartość wyrządzonej szkody wynikała z wartości ustalonych przez biegłych sądowych, a co za tym idzie należało jej wysokość ustalić na kwotę 282.780,50 zł..

Przechodząc zaś do twierdzeń apelującego w zakresie wymiaru kary, Sąd Odwoławczy stoi na stanowisku, iż w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy w sposób szczegółowy i wyczerpujący ustosunkował się do wszystkich okoliczności, które stosownie do art. 53 k.k. składają się na dyrektywy sądowego wymiaru kary. W szczególności Sąd Okręgowy zasadnie zaakcentował stopień społecznej szkodliwości czynu, który godził w cenne dobro chronione prawem jakim jest mienie. Sąd nie skorzystał z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, wskazując równocześnie na złą wolę oskarżonego oraz premedytację w działaniu na korzyść R. K., który przecież był jego wieloletnim przyjacielem. Nie można bowiem tracić z pola widzenia, iż pokrzywdzony w związku z czynem popełnionym na jego szkodę został nie tylko pozbawiony możliwości leczenia, przynajmniej sfinansowania jego w jakiejś części, ale również działanie oskarżonego spowodowało, iż plany związane z przedmiotowymi urządzeniami nie doszły do skutku. Sąd Apelacyjny w pełni podziela argumenty Sądu I instancji.

Powyższe okoliczności świadczą o tym, że wymierzona wobec oskarżonego kara 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z całą pewnością nie nosi cech rażącej niewspółmierności, jak również jest adekwatna do stopnia winy i spełnia cele prewencji generalnej i indywidualnej.

Z tych też względów apelacja obrońcy oskarżonego, zasługiwała jedynie częściowo na uwzględnienie.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Odwoławczy zwolnił oskarżonego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze biorąc pod uwagę jego sytuację materialną, ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

SSA Piotr Brodniak SSA Janusz Jaromin SSA Stanisław Kucharczyk